

Trzydzieści lat w służbie osobom z niepełnosprawnościami

Szanowni Państwo,

zmiany, które nastąpiły w Polsce po 1989 r., dotyczyły niemalże wszystkich obszarów życia społecznego i miały wpływ na każdego bez wyjątku Polaka, także na osoby z niepełnosprawnościami. W 1991 r. Sejm uchwalił Ustawę o zatrudnianiu i rehabilitacji zawodowej osób niepełnosprawnych. Powstał również Państwowy Fundusz Rehabilitacji Osób Niepełnosprawnych. Był to niewątpliwie przełom w kompleksowym podejściu do zapewnienia osobom z niepełnosprawnościami możliwości włączenia się w pełni nie tylko w życie społeczne, ale także zawodowe. Powstanie PFRON-u umożliwiło m.in. usystematyzowanie działań podejmowanych na rzecz osób z niepełnosprawnościami. Ważną rolę pełni do dziś współpraca z pracodawcami, samorządami i organizacjami pozarządowymi.

Od samego początku PFRON m.in. koordynuje wszelkie wspólne działania, które ułatwiają osobom z niepełnosprawnościami podjęcie pracy zawodowej. Praca bowiem jest niezwykle ważną częścią życia człowieka. Każdego z nas. Ale dla osób z niepełnosprawnościami jest szczególnie ważna – może mieć bowiem także wymiar terapeutyczny. Stanowiąc nie tylko źródło utrzymania (co ma niebagatelne znaczenie), ale także włączać w grupę, a zatem uspołeczniać, chronić przed samotnością. Może także rozwijać. Ponadto może być źródłem satysfakcji, budowania poczucia własnej wartości, wiary w siebie i swoje możliwości...

Poza działaniami na rzecz aktywności zawodowej osób z niepełnosprawnościami, PFRON podejmuje również szereg działań, które mają za zadanie po prostu ułatwić niepełnosprawnym Polakom życie. Zajmuje się, m.in., likwidacją barier; wspiera rehabilitację; zakup sprzętu rehabilitacyjnego i ortopedycznego, ale również imprezy sportowe, kulturalne i rekreacyjne osób niepełnosprawnych, ponadto edukację... Jednak za tymi suchymi brzmiącymi faktami stoją konkretni ludzie. I to oni są najważniejsi. Miliony Polaków, którzy w ciągu trzydziestu lat działalności PFRON-u uzyskali pomoc: podjęli pracę zawodową, która przywróciła im godność; przeszli rehabilitację, która poprawiła jakość ich życia; otrzymali sprzęt rehabilitacyjny, który sprawił, że mogli stać się samodzielni... Niektórzy z nich, dzięki pomocy, którą uzyskali, mogli po latach po raz pierwszy wyjść z domu; samodzielnie zarobić pierwsze w swoim życiu pieniądze; zdobyć

wymarzone wykształcenie czy też znaleźć przyjaciół... To miliony od nowa napisanych ludzkich historii, które mogłyby potoczyć się zupełnie inaczej (o wiele gorzej), gdyby nie uzyskana pomoc... To niezliczone ilości uśmiechów, łez szczęścia, nawiązanych relacji, zawartych przyjaźni... To wreszcie pożegnanie z samotnością...

Jubileusz 30-lecia PFRON-u jest dobrą okazją, żeby to zauważyć. Spojrzeć wstecz i zobaczyć, jak zmieniło się życie wielu osób z niepełnosprawnościami w tym czasie. To dobry czas również na wskazanie tego, co jeszcze jest do zrobienia, poprawienia, udoskonalenia... Ale to także doskonały moment, żeby podziękować wszystkim, którzy przez te lata angażują się w pracę na rzecz niepełnosprawnych. To dzięki Wam życie wielu Polaków z niepełnosprawnościami wygląda teraz inaczej. Zmienia się na lepsze. I mimo wielu kolejnych wyzwań, trudności, warto zauważać również to, co już udało się dokonać. Nie stoi to absolutnie w sprzeczności z faktem, że praca na rzecz wyrównywania szans i poszanowania praw osób niepełnosprawnych wciąż nie jest zakończona. Musi być kontynuowana i rozszerzana.

Pozostaje mi zatem życzyć angażującym się w to niezmiernie ważne społecznie dzieło nieustawania w wysiłkach zmieniania świata osób z niepełnosprawnościami na jak najbardziej przyjazny. Wielu sukcesów na tej drodze, satysfakcji, skuteczności, ale przede wszystkim zadowolenia beneficjentów – osób z niepełnosprawnościami.

2 wypracowaniu pracownik
M. Maląg

Marlena Maląg
Minister Rodziny i Polityki Społecznej